

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Trg J.F. Kennedyja 11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Maji Šebalj Širić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Lonjička ulica 2a, Zagreb, OIB 25132169807, kojeg zastupa punomoćnik Dino Miše, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB 92963223473, kojeg zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. radi isplate nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 22. rujna 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja Dina Miše, odvjetnika te u prisutnosti punomoćnika tuženika Maje Turković, odvjetničke vježbenice, dana 29. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 16/05, sklopljenog između korisnika kredita Jelene Čižmek Rudić i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 od dana 12.10.2005. godine., sadržana u članku 2. Ugovora o kreditu, a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor.“

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d. OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, isplatiti tužitelju DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, iznos od 281,19 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 1.11.2005. do isplate, i to po stopi koja je za razdoblje do 31. prosinca 2007. određena čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako

polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.499,00 EUR sa zateznim kamatama od 29. listopada 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu za isplatu:

- iznosa od 128,34 EUR sa zateznim kamatama na taj iznos koje teku od 13.10.2005. do isplate,
- zateznih kamata na iznos od 281,19 EUR koje teku od 13.10.2005. do 31.10.2005. i
- zateznih kamata na iznos od 281,19 EUR koje teku od 1.11.2005. do isplate po stopi preko stope dosuđene točkom. II. izreke ove presude.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 17.1.2025. navodi da je tuženik sklopio sa korisnikom kredita Jelenom Čizmek Rudić ugovor o kreditu. U bitnom navodi da aktivna legitimacija proizlazi iz ugovora o ustupu tražbine, koju su sklopili Jelena Čizmek Rudić kao ustupitelj i tužitelj kao primatelj, kojim ugovorom je tražbina iz ovog predmeta u cijelosti prenesena na tužitelja, kao novog vjerovnika. Navodi da je čl. 2. ugovora o kreditu predviđeno plaćanje naknade. Korisnik kredita platio je naknadu. Navedena odredba je ništetna. Korisnik kredita je potrošač. Korisniku kredita nije pružena mogućnost pregovaranja, niti je korisnik kredita imao ikakvog utjecaja na sadržaj navedene odredbe. Predlaže da sud utvrdi ništetnom odredbu ugovora o kreditu o naknadi iz čl. 2. ugovora o kreditu te da naloži tuženiku da naknadi tužitelju plaćeni iznos na ime naknade sa zateznim kamatama. Kasnije tijekom postupka, podneskom od 9. srpnja 2025. tužitelj je smanjio tužbeni zahtjev na način da potražuje isplatu iznosa od 281,19 EUR na ime plaćene naknade sa zateznom kamatom. Također je kasnije tijekom postupka tužitelj naveo kako je ugovor o ustupu tražbine u ime Jelene Čizmek Rudić temeljem punomoći koju je izdala Jelena Čizmek Rudić potpisala njezina rođakinja Dora Jelić.
2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja. U bitnom ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije i ističe činjenicu da je tražbina potrošača strogo osobne naravi pa ne može biti predmet ustupa. Navodi da tužitelj nije potrošač. Ističe prigovor zastare. Navodi da je odredba ugovora o kreditu o naknadi za obradu kredita jasna, razumljiva i lako uočljiva, o njoj se pojedinačno pregovaralo i nije suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osporava pravo

tužitelja na kamate budući da je tuženik poštenu stjecatelj, sve ako sud utvrdi da je predmetni ugovor ništetan. Kasnije tijekom postupka čini nespornim visinu potraživanja kao i činjenicu da je predmeta naknada naplaćena. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbu tužitelja i tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka. Protivio se djelomičnom povlačenju tužbe iz podneska tužitelja od 9.7.2025.

3. Tijekom postupka izvođenja dokaza sud je izvršio uvid u ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (cesija) (listovi 17-19 spisa), ugovor o kreditu (listovi 9-11 spisa), u punomoć (list 139 spisa), saslušani su svjedoci Jelena Čizmek Rudić (list 60 spisa) i Dora Jelić (list 167 spisa).
4. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, dalje: ZPP) te je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.
5. Predmet ovog spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbe čl. 2. ugovora o kreditu, sklopljenog između korisnika kredita Jelene Čizmek Rudić i tuženika 12.10.2005. kojom je ugovorena obveza plaćanja naknade te restitucijski zahtjev za isplatu iznosa od 281,19 EUR na ime plaćenog iznosa za navedenu naknadu
6. Između stranaka nije sporno da su korisnik kredita Jelena Čizmek Rudić i tuženik ugovorili kredit 12.10.2005. Ujedno između stranaka nije sporno da ugovor o kreditu u odredbi čl. 2. sadrži odredbu o plaćanju naknade, koja glasi: Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor.“ Nije sporna niti visina.
7. Međutim, između stranaka je sporna aktivna legitimacija. Sporno je može li se potraživanje iz ovog predmeta korisnika kredita prenositi na tužitelja, odnosno radi li se o tražbini strogo osobne naravi. Sporana je status potrošača. Sporno je je li predmetna odredba ugovora o kreditu iz čl. 2. ništetna. S navedenim u vezi, sporno je je li tužiteljev restitucijski zahtjev na povrat iznosa od 281,19 EUR osnovan. Sporno je je li potraživanje tužitelja zastarjelo. Sporno je i je li Jelena Čizmek Rudić opunomoćila svoju rođakinju Doru Katušu (ranije Jelić) da u njeno ime sklopi ugovor o ustupu sa tužiteljem.
8. Uvidom u ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (cesija), koji je sklopljen između korisnika kredita i tužitelja 29.5.2023. vidljivo je da je korisnik kredita, kao ustupitelj, ustupio tužitelju, kao primatelju, novčanu tražbinu prema tuženiku po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu od 12.10.2005. Navedenim ugovorom o cesiji je korisnik kredita na tužitelja prenio sve novčane tražbine po osnovi ništetnih odredbi u vidu valute, kamata i svih plaćenih naknada (posebice čl. 1. t. 2. ugovora o cesiji). Također je utvrđeno da je navedeni ugovor u ime korisnika kredita kao ustupitelja potpisala Dora Katuša (ranije Jelić) temeljem punomoći.

9. Zbog navedenog, a kako je tražbina, koja je predmet spora u ovoj pravnoj stvari, prenesena na tužitelja, to je tužitelj aktivno legitimiran nastupati u ovoj parnici, odnosno podnijeti tužbu protiv tuženika, suprotno neosnovano istaknutom prigovoru nedostataka aktivne legitimacije i neosnovanom prigovoru da je ugovor sklopila neovlaštena osoba Dora Katuša (ranije Jelić) budući da je uvidom u ugovor o ustupu i punomoć (list 139 spisa) utvrđeno kako je isti potpisala Dora Katuša (ranije Jelić) temeljem suglasnosti i temeljem punomoći korisnika kredita Jelena Čizmek Rudić. Navedeno proizlazi i iz iskaza saslušanih svjedoka Jelena Čizmek Rudić i Dore Katuša (ranije Jelić).
10. Prema odredbi iz čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022. i 155/2023. – dalje u tekstu: ZOO) vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Znači, ne mogu se prenijeti tražbine: a) čiji je prijenos zabranjen zakonom, b) strogo osobne naravi i c) koje po svojoj naravi se protive prenošenju na drugoga.
11. U ovom postupku tuženik neosnovano tvrdi da je tražbina pravnog pravnog prednika tužitelja strogo osobe naravi. Naime, ovdje se radi o tražbini ustupitelja, koji je potrošač, sukladno odredbi iz čl. 3. st. 1. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, 96/2003. – dalje u tekstu: ZZP/2003.), a koji je bio važeći u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, dok je primatelj (ovdje tužitelj) pravna osoba (dakle, nije potrošač). Pritom je tražbina koje je predmet ustupa novčana tražbina, odnosno imovinsko-pravno potraživanje, koje nije strogo osobne naravi, neovisno o svojstvu ustupitelja, kao potrošača, a niti se narav takve tražbine protivi ustupu.
12. Slijedom navedenog, a kako se radi o novčanoj tražbini koja se može ustupiti, suprotno svim osporavanjima tuženika, to valja zaključiti da je ugovorom o ustupu tražbine od 10.6.2023. bilo dopušteno novčanu tražbinu pravnog prednika tužitelja prenijeti na tužitelja, a zbog čega je neosnovan prigovor nedostatka aktivne legitimacije.
13. Nadalje, valja navesti da promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet same tražbine, pa nije odlučno to što je ustupitelj bio potrošač, a primatelj (ovdje tužitelj) to nije. Naime, identitet tražbine ustupom nije promijenjen, a što proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a kojom je propisano da primatelj ima prema dužniku (ovdje tuženiku) ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja.
14. Zaključno, novčana tražbina potrošača (Jelena Čizmek Rudić) na temelju potrošačkog ugovora (ugovora o kreditu od 12.10.2005.) zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač. To znači da se i u odnosu na tužitelja, kao primatelja, te tražbine i tuženika, kao dužnika, primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača.

15. Europski sud zauzima takvo pravno stajalište u presudi C-383/18 od 23. svibnja 2019., gdje je u točki 20. obrazloženja navedeno: "Uvodno valja pojasniti kako okolnost da se sporovi u glavnom postupku vode isključivo između prodavatelja robe ili pružatelja usluga ne predstavlja prepreku primjeni Direktive 2008/48 o ugovorima o potrošačkom kreditu. Naime, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 24. svojeg mišljenja, područje primjene te direktive ne ovisi o identitetu stranaka u predmetnom sporu, nego o svojstvu stranaka ugovora o kreditu. Međutim, u ovom slučaju potraživanja koja su predmet sporova u glavnom postupku proizlaze iz triju ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenih između triju potrošača i triju tuženika u glavnom postupku te su prenesena na tužitelja u glavnom postupku nakon prijevremenog ispunjenja obveza prema navedenim ugovorima."
16. Također, uvidom u obavijest od 15.6.2023.. proizlazi da je tuženik bio obaviješten o sklopljenom ugovoru o cesiji između korisnika kredita i tužitelja a što tuženik niti ne osporava tijekom postupka.
17. Nadalje, ugovor o kreditu, između korisnika kredita i tuženika, sklopljen je 12.10.2005.. zbog čega na navedeni obvezni odnos valja primijeniti odredbe ZZP/2003.
18. Prema odredbi iz čl. 3. t. 1. ZZP/2003. u smislu toga Zakona izraz potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. S navedenim u vezi, a uvidom u ugovor o kreditu, jasno proizlazi da je ugovor o kreditu s tuženikom sklopio korisnik kredita, kao fizička osoba, te da se radi o kreditu o stambenom kreditu. Takav navod potvrđuje i svjedok – korisnik kredita Jelena Čizmek Rudić koji navodi kako je kredit koristio za osobne obiteljske potrebe. Zbog navedenog, korisnik kredita Jelena Čizmek Rudić je potrošač u smislu odredbe iz čl. 3. t. 1. ZPP/2003., suprotno paušalnim i nedokazanim osporavanjima tuženika.
19. Status potrošača treba utvrđivati na individualnoj razini u svakom predmetu. Sud je stava da je tužitelj u konkretnom sporu, na razini izvjesnosti, dokazao status potrošača korisnika kredita, sve primjenom odredbi iz čl. 7. st. 1., čl. 219. st. 1. u vezi sa čl. 221.a ZPP-a. Ujedno, sud je zaključio da tuženik, iako osporava status potrošača, ne pruža ni jedan dokaz, sukladno odredbi iz čl. 219. st. 1. ZPP-a, kojim bi dokazao da korisnik kredita nije potrošač u smislu čl. 3. t. 1. ZZP/2003 (dok istovremeno ne osporava sklapanje kredita s korisnikom kredita).
20. Prema odredbi iz čl. 3. t. 2. ZZP/2003. izraz trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili svoje djelatnosti. Zbog navedenog, tuženik je trgovac u smislu odredbe iz čl. 3. t. 2. ZPP/2003
21. Sud je saslušao svjedoka Jelena Čizmek Rudić korisnika kredita koji je naveo kako je sklopila ugovor o kreditu sa Zagrebačkom bankom d.d. Namjena kredita bila je za obiteljske potrebe. Sjeća se da je u banci bilo ponuđeno da uzmu

kredit u CHF jer je tako povoljnije. Što se tiče pregovara o odredbi za naknadu ugovora o kreditu ne sjeća se da bi pregovarali o toj naknadi, niti da bi im bilo objašnjeno koje protuusluge se pružaju od strane banke za predmetnu naknadu, niti mi je bila dana na uvid neka odluka o naknadi, niti mu je dana na uvid odluka o naknadi, niti mi je objašnjeno kako se ista obračunava. Dakle, pojašnjava da se ovih okolnosti ne sjeća niti se sjeća da je naknada naplaćena. Sjeća se samo da je došla u banku i da je prihvatila ugovor kakav su joj oni dali. To je bilo prije 20 godina i doista se ne sjeća tih okolnosti i izgledalo je da je to najpovoljniji kredit. Nadalje ističe kako je Dora Jelić od njenog supruga nećakinja. Trenutno ne živi u RH i iz tog razloga je opunomoćila Doru Jelić da vodi sve što je vezano uz ovu parnicu pa ju je tako opunomoćila da prenese potraživanja koje ima prema banci temeljem predmetnog ugovora o kreditu na društvo DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o. Na poseban upit pun. tužitelja ističe da je njena prava volja bila da prenese svoje potraživanje koje ima prema banci na DRUGU FUNDACIJU SPV d.o.o. i ovlaštenje da DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o. zatraži svu dokumentaciju od strane banke vezano za Ugovor o kreditu. Dakle, to je bila njena prava volja prilikom davanja punomoći Dori Jelić. Nakon što joj se predoči punomoć Dori Jelić koja prileći na listu 139 spisa ističe kako je to ta punomoć o kojoj sada govorila te kako je u njoj izražena volja da prenese na Doru Jelić ono o čemu je upravo govorila. Na daljnji upit pun. tužitelja navodi da ju je Dora Jelić obavijestila da je potpisala ugovor sa DRUGOM FUNDACIJOM SPV d.o.o. te je s time u potpunosti suglasna da se sva njena potraživanja koja ima prema banci prenesu na DRUGU FUNDACIJU SPV d.o.o. Na poseban upit pun. tuženika navodi da je ugovor pročitala te navodi da stan koji je kupila sredstvima iz kredita koristi uglavnom za stanovanje.

22. Sud je saslušao svjedoka Dora Katuša (ranije Jelić), iz kojeg iskaza proizlazi kako je njena ujna Jelena Čizmek Rudić ne živi u RH te je nju zamolila da potpiše neke ugovore umjesto nje. Rekla je kad je bila u RH da se sprema pokrenuti jedan spor protiv banke i da bi u njeno ime kada dođu ugovori trebala to potpisati. Ističe kako je u tu svrhu dobila od ujne Jelene Čizmek Rudić punomoć koju je ona ovjerila kod javnog bilježnika u Zadru i iz stoga je proizlazilo njeno formalno ovlaštenje da kako su se njih dvije dogovorile ovjeri svoj potpis na ugovoru koji je trebao biti priprema dokumentacije za sudski spor protiv banke. Nakon toga joj je ujna na e-mail poslala ugovore i potom je otišla kod javnog bilježnika u Biogradu i ovjerila svoj potpis na tom ugovoru. Ističe da je prava volja njene ujne Jelene Čizmek Rudić bila da ona umjesto nje potpiše taj ugovor koji je ona poslala na e-mail. Ona joj je to sve poslala i rekla joj da upravo to potpiše te je ona potom, kao što je i rekla, to i tako učinila. Dakle, bilo je to sve uz suglasnost, pristanak i po želji njene ujne. Nakon što je ovjerila kod bilježnika taj ugovor i to skenirala, poslala je ujni da ona to ima u svojoj dokumentaciji. Na poseban upit pun. tuženika a nakon što joj se predoči punomoć na strani 139 spisa na kojoj se nalazi punomoć ističe da je to punomoć o kojoj je govorila da je tu punomoć njoj dala njena ujna i ta punomoć je temelj za potpis predmetnog ugovora o kojem je govorila i kojeg je po nalogu njene ujne u njeno ime i za njen račun potpisala.

23. Dakle, iz iskaza navedenog svjedoka Jelene Čizmek Rudić utvrđeno je da korisnik kredita Jelene Čizmek Rudić nije pregovarala niti o odredbi o naknadi za obradu kredita, a niti o bilo kojoj drugoj odredbi ugovora o kreditu, već je prihvatio ugovor koji mu je ponuđen. Naime isti nije imao niti mogućnost pregovaranja a što jasno proizlazi i iz iskaza svjedoka Jelene Čizmek Rudić.
24. Iz iskaza svjedoka Dore Katuša (ranije Jelić) utvrđeno je kako je ista po ovlaštenju, uz suglasnost, pristanak i u ime Jelene Čizmek Rudić potpisala predmetni ugovor o ustupu, sve temeljem punomoći koja je bila temelj za potpis predmetnog ugovora.
25. Sud je prihvatio iskaz svjedoka Jelena Čizmek Rudić i Dore Katuša (ranije Jelić) kao istinite, jer su iskazivale uvjerljivo, životno, logično te sukladno ispravama u spisu, dok istovremeno tuženik nije s uspjehom osporio iskaze navedenih svjedoka.
26. Prema odredbi iz čl. 81. st. 1. ZZP/2003. ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.
27. Prema odredbi iz čl. 81. st. 2. ZZP/2003. smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.
28. Uz navedeno, a prema odredbi iz čl. 81. st. 4. ZZP/2003. ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.
29. Prema odredbi iz čl. 83. ZZP/2003. prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.
30. Prema odredbi iz čl. 84. ZZP/2003. nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.
31. Prema odredbi iz čl. 85. ZZP/2003. ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive.
32. Prema odredbi iz čl. 86. ZZP/2003. dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača. Pravilo iz prethodnog st.

ovoga čl. ne primjenjuje se u postupcima pokrenutim na temelju čl. 88. toga Zakona (st. 2.).

33. Prema odredbi iz čl. 87. ZZP/2003. nepoštena ugovorna odredba je ništava.
34. Ocjenom svakog dokaza pojedinačno, svih dokaza zajedno, na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka, sud je zaključio da je ugovor o kreditu od strane tuženika unaprijed formuliran ugovor (tzv. tipski ugovor). Time je sud zaključio i da je sporna odredba o naknadi za obradu kredita tipska odredba ugovoru o kreditu. Sud je ujedno utvrdio da stranke nisu pregovarale oko sporne odredbe ugovora i to iz isprava u spisu te posebno iz iskaza korisnika kredita. Nadalje, sud je utvrdio da sporna odredba uzrokuje znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu korisnika kredita.
35. Nadalje, u spornoj odredbi nije uopće naznačeno, raščlanjeno ili na bilo koji način jasno određeno, pa čak niti određivo na što se odnosi naknada. Iz sporne odredbe ugovora o kreditu nije jasno što je uopće „naknada“. Naime, nije jasno i nije određeno, niti određivo koji troškovi nastaju za tuženika prilikom obrade zahtjeva za kredit. U konkretnom slučaju banka nije prezentirala korisniku kredita o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi. Predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor kojeg je tuženik sastavio te se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Prema tome povrijeđeno je načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Tuženik nije dokazao opravdanost sporne naknade, već je u ugovoru samo navedeno da se plaća naknada u skladu s odlukom o tarifi naknada za uslugu kreditora. Iz toga ne proizlazi da su naknadom pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Korisnik kredita nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih). Odredba o naknadi za odobrenje kredita je unaprijed formulirana od strane tuženika te korisnik kredita nije mogao imati utjecaj na njezin sadržaj. Tužitelj nije imao mogućnost sklopiti ugovor o kreditu bez navedene odredbe, niti pregovarati o toj odredbi jer u tom slučaju ne bi mogao sklopiti ugovor o kreditu, odnosno tuženik ne bi pristao na sklapanje ugovora o kreditu bez te odredbe ili s drugačijom odredbom o naknadu za odobrenje kredita. Tužitelj je imao mogućnost samo ili prihvatiti ili ne prihvatiti ugovor kojeg je unaprijed formulirao tuženik. Tuženik nije postupao u dobroj vjeri i korisnik kredita kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti niti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita niti oko njenog neprihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.
36. Slijedom iznesenog, ugovorna odredba iz čl. 2. ugovora o kreditu, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, jer se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (čl. 81. st. 2. ZZP/2003.), je nepoštena jer je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala značajniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st. 1. ZZP/2003.).

37. Nisu osnovani niti navodi da bi trebalo primjeniti odredbe iz čl. 84. ZZP/2003. jer da je sporna odredba, prema tuženiku, jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. U konkretnom predmetu nema mjesta primjeni odredbe iz čl. 84. ZZP/2003. jer se navedena odredba odnosi samo na predmet i cijenu, dok je predmet spora u ovoj pravnoj stvari tzv. ulazna naknada za kredit, dakle, ne predmet i cijena.
38. Također, nema mjesta primjeni Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 75/2009, 112/2012., 143/2013., 147/2013., 9/2015, 78/2015., 102/2025., 52/2016., 128/2022. i 156/2023.) jer je navedeni zakon donesen 2009. dok je ugovorni odnos, u odnosu na navedenu odredbu, nastao prije stupanja na snagu navedenog Zakona (studen 2006.).
39. Ujedno, iz istog razloga nema mjesta ni primjeni odredbi Pravilnika o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine br. 15/2014.).
40. Slijedom iznesenog, a kako je sud utvrdio da je nepoštena sporna odredba iz čl. 2. ugovora o kreditu, to je na temelju odredbe iz čl. 87. st. 1. ZZP -a nepoštena ugovorna odredba ništava. Pri tome još valja istaknuti kako se u konkretnom slučaju ne radi o ništetnosti manjeg značenja u smislu čl. 326 ZOO-a budući da kako je gore već navedeno korisniku kredita nije dana mogućnost da pregovara o pojedinim odredbama kredita te stoga nije mogao niti sklopiti ugovor bez ugovaranja te sporne naknade.
41. Prema odredbi iz čl. 322. st. 1. ZOO-a ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.
42. Prema odredbi iz čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje..
43. Stoga je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrdi ništetnom odredba čl. 2. ugovora o kreditu, zbog čega je odlučeno kao u t. I. izreke.
44. Prema odredbi iz čl. 1111. st. 1 ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.
45. Prema odredbi iz čl. 1111. st. 3. ZOO-a obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

46. Kako visina po konačno postavljenom tužbenom zahtjevu nije sporna, to je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev tužitelja na isplatu iznosa od 281,19 EUR, dok je za iznos od 128,34 EUR valjalo tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.
47. Prema odredbi iz čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.
48. S obzirom na to da je tuženik, kao stjecatelj, banka i time profesionalac u svojoj djelatnosti (čl. 10. st. 2. ZOO-a), bio nepošten od dana stjecanja iznosa stečenog na temelju nišetne odredbe o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita, to tuženiku pripadaju zatezne kamate na iznos od 281,19 EUR počev od 1.11.2005., a koja činjenica plaćanja, kao i iznos te dan plaćanja nisu sporni do isplate, sve na temelju odredbe iz čl. 1115. u vezi s čl. 29. st. 1. ZOO-a, a po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO-a koja se primjenjuje u ostalim odnosima.
49. Nadalje u pogledu istaknutog prigovora zastare valja istaknuti kako tražbina po osnovi povrata onoga što je stranka primila na temelju nišetne odredbe zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a jer za tu tražbinu nije propisan poseban zastarni rok. Naime zastara restitucijskog zahtjeva po osnovi nišetne odredbe o naknadi za odobrenje kredita počinje teći od pravomoćnosti presude kojom se utvrđuje nišetnost te odredbe što znači da zastara te tražbine još nije počela niti teći jer tužitelj u ovom postupku traži utvrđenje nišetnosti te odredbe (takvo stajalište zauzima Vrhovni sud Republike Hrvatske Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020.). Prema tome slijedom navedenog niti tuženikov prigovor zastare nije osnovan.
50. Ovaj sud nije provodio daljnje dokaze poglavito financijsko knjigovodstveno vještačenje jer je činjenično stanje u dovoljnoj mjeri utvrđeno iz svih izvedenih dokaza a tuženik je učinio nespornom visinu tužbenog zahtjeva kao i činjenicu da je predmetna naknada naplaćena od korisnika.
51. Slijedom iznesenog, valjalo je odlučiti kao u t. II. I III izreke.
52. U odnosu na visinu stope zatezne kamate valja reći kako se radi o potraživanju stečenog bez osnove proizašlog iz nišetnih odredbi potrošačkog ugovora. Zbog navedenog, kamate je trebalo dosuditi, kako ih je sud i dosudio u t. II. izreke po čl. 29. st. 2. ZOO-a i to stopi koja se primjenjuje u ostalim odnosima pa je za visinu stope preko tog dosuđenog iznosa valjalo tužitelja odbiti te odlučiti kao u točki IV. Izreke ove presude.
53. O troškovima postupka sud je odlučivao na temelju odredbi iz čl. 154. st. 2., čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a te odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 138/2023. - dalje u tekstu: Tarife) .
54. Ovdje valja istaknuti kako je tužitelj u tužbi potraživao na ime povrata plaćene naknade iznos od 409,53 EUR dok je konačno postavljenim tužbenim zahtjevom u podnesku od 9.7.2025. smanjio tužbeni zahtjev na način da sada na ime naknade potražuje iznos od 281,19 EUR. Tuženik se tijekom postupka

protivio djelomičnom povlačenju tužbe. Stoga je sud u skladu sa navedenim odlučivao o postavljenom tužbenom zahtjevu kao u tužbi.

55. Stoga je sud odbio tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 128,34 EUR sa zateznim kamatama kao i za isplatu zateznih kamata na dosuđeni iznos od 13.10.2005. do 31.10.2005. pa je odlučeno kao u točki IV izreke ove presude.
56. O troškovima postupka sud je odlučivao imajući u vidu vrijednost predmeta spora koju je sud odredio na ročištu održanom 13. 10. 2025. Pritom valja reći kako je tužitelj u tužbi naznačio vrijednost predmeta spora od 1.736,76 EUR, dok je tuženik prigovarao vrijednosti predmeta spora stoga je sud na ročištu održanom dana 13.10.2025. odredio vrijednost predmeta spora na način da je odredio vrijednost predmeta spora 1.327,22 eur za deklaratorni dio tužbenog zahtjeva i 281,19 EUR za kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva. Naime sud je pritom imao u u vidu odredbe čl. 35. ZPP-a i čl. 37. st. 1. ZPP-a. Ovdje još valja istaknuti kako je u konkretnom slučaju vrijednost predmeta spora u odnosu na deklaratorni dio tužbenog zahtjeva tužitelj previsoko odredio, pa je sud imajući u vidu odredbe čl. 19 Zakona o sudskim pristojbama (N.N. 118/18,51/23) odredio vrijednost predmeta spora u odnosu na deklaratorni dio tužbenog zahtjeva u vrijednosti od 1.327,22 EUR. Ovaj sud smatra da je navedena vrijednost predmeta spora za deklaratorni dio tužbenog zahtjeva osnovana osobito zbog činjenice što se deklaratornim tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi ugovora te kako će se na temelju utvrđenja ništetnosti pojedine ugovorne odredbe ostvarivati eventualna prava koja mu pripadaju a koja tužitelj i traži u točki II tužbenog zahtjeva. Sama vrijednost predmeta spora u odnosu na deklaratorni dio tužbenog zahtjeva određena je prema čl. 19 Zakona o sudskim pristojbama koju sud smatra mjerodavnom jer je upravo tim propisom priznata vrijednost predmeta spora za parnice u kojima je predmet spora utvrđivanje određenog prava kao minimalni iznos propisan iznos od 1.327,22 EUR pa je analognom primjenom te odredbe valjalo isti iznos odrediti i u ovoj parnici kao primjeren.
57. Nadalje, obzirom je tužitelj tijekom postupka smanjio tužbeni zahtjev u podnesku od 9.7.2025. na način da sada potražuje iznos od 281,19 EUR, dok se tuženik protivio ovom djelomičnom povlačenju tužbe valjalo je odlučiti o zahtjevu iz tužbe kojim tužitelj potražuje iznos od 409,53 EUR, a koji zahtjev je istovremeno bio osnovan samo do iznosa od 281,19 EUR, to tužitelju temeljem čl. 154. st. 2. ZPP-a pripada pravo na naknadu troškova parničnog postupka razmjerno njegovom omjeru uspjeha u sporu, i to prema vrijednosti predmeta spora od 281,19 EUR. Naime, prema odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a omjer uspjeha se ocjenjuje vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva. Obzirom je tuženik osporavao tužitelju ne samo visinu utužene naknade, nego i osnov, to je razvidno da je tužitelj glede osnova u sporu uspio u omjeru od 100%, a tuženik glede osnova preostalih 0%. Istovremeno je glede visine tužiteljev zahtjev je bio osnovan samo do iznosa od 281,19 EUR odnosno u omjeru od 69 %, dok je tuženikov uspjeh glede visine bio preostalih 31% (100%-69%=31%). Kada zbrojimo tužiteljev uspjeh glede osnova u omjeru od 100% i glede visine u omjeru od 69% te taj zbroj podijelimo s dva (2), proizlazi da ukupni omjer u kojem je tužiteljev zahtjev bio osnovan iznosi % (100% + 69%

= 169% i potom $169\% : 2 = 84,50\%$), a da je tuženikov omjer uspjeha bio preostalih 15,50% ($100\% - 84,50\% = 15,50\%$). Slijedom utvrđenog, temeljem čl. 154. st. 2. ZPP-a odlučeno je da tuženik nadoknadi troškove u omjeru od 69% ($84,50 - 15,50 = 69\%$) pa je tužitelju dosuđen razmjerni dio zatražene naknade u omjeru od 69% dok je tuženikov zahtjev za naknadu troškova valjalo u cijelosti odbiti jer je tuženik stranka koja je u manjoj mjeri uspjela u sporu.

58. Stoga je, kao potrebne za vođenje parnice, u smislu odredbe iz čl. 155. st. 1. ZPP-a, tužitelju valjalo priznati trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR na temelju Tbr. 7.1. Tarife, trošak sastava podnesaka od 25.2.2025., 9.7.2025., 23.7.2025. i 28.11.2025. u iznosu od 200,00 EUR na temelju 8.1. Tarife, kao i troškove zastupanja, po punomoćnici, na ročištima 11.6.2025., 13.10.2025. za svako ročište iznos od 200,00 EUR na temelju Tbr. 9.1. Tarife, taj iznos valja uvećati za 25% PDV-a za svaku pojedinu radnju. Također, tužitelju pripada trošak sudskih pristojbi na tužbu u iznosu od 33,18 EUR i presudu u iznosu od 140,00 EUR. Slijedom iznesenog, tužitelju je valjalo dosuditi troškove parničnog postupka u iznosu od sveukupno 2.173,00 EUR, koji iznos je valjalo priznati samo u razmjernom dijelu sukladno njegovom omjeru uspjeha u ovoj parnici što iznosi 1.499,00 EUR a na troškove postupka dosuditi zatezne kamate na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a, po stopi iz čl. 29. st. 2. ZPP-a koja se primjenjuje u ostalim odnosima, zbog čega je valjalo odlučiti kao u t. III. izreke.

U Zagrebu, 29. listopada 2026.

S u d a c:
Maja Šebalj Širić

Dokument je elektronički potpisan:	DN:
MAJA ŠEBALJ	C=HR
ŠIRIĆ	O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
	2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732
Vrijeme potpisivanja:	L=ZAGREB
29-10-2026	S=ŠEBALJ ŠIRIĆ
11:03:34	G=MAJA
	CN=MAJA ŠEBALJ ŠIRIĆ

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada je održano ročište na kojem je presuda objavljena ako je stranka bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, odnosno u roku od 15 dana od primitka presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, a podnosi se putem ovog suda.

DNA

1. Tužitelju pp uz naplatu sudske pristojbe na presudu u iznosu od 140,00 eur
2. Tuženiku pp
3. kal 30 dana

Broj zapisa: **9-3088f-5e13e**

Kontrolni broj: **0401b-7efcd-6639e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MAJA ŠEBALJ ŠIRIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.